MODUL INFINITIV ÎN LIMBA SPANIOLĂ: PRIVIRE ISTORICĂ

RALUCA ARIANNA VÎLCEANU
Universitatea de Vest din Timişoara

Cuvinte cheie: *conjugare, infinitiv, valoare nominală, perspectivă istorică, modificare fonetică*

Cu mai bine de jumătate de secol în urmă, A. M. Badía Margarit, şef de catedră la Universitatea din Barcelona, în prefaţa la prima ediţie a lucrării lui José Roca Pons *Introducción a la gramática* (Editura Teide, Barcelona, 1960), considera ca fiind necesară în literatura de specialitate a limbii spaniole o carte de referinţă, menită "să ne facă cunoscute tendinţele dominante în lingvistica modernă".

La începutul secolului al XIX-lea, pentru că singurul mod de studiere a limbii acceptat era cel evolutiv, datorită faptului că metodele folosite în ştiinţele naturale se aplicau şi lingvisticii, are loc o reacţie împotriva exclusivismelor gramaticii istorice, sub diferite forme. Astfel, dialectologia, cu informaţii despre dialectele locale, era adesea în opoziţie cu pretinsa rigiditate a regulilor fonetice, idealism în studierea limbii, care, considerând orice act de expresie idiomatică drept o creaţie, tindea să confunde limba cu literatura şi cu ideologiile moderne, datorate, în mare parte, marelui lingvist genevez Ferdinand de Saussure.

Pornind de la conceptul saussurean al semnului lingvistic, Bally (Bally 1944) a încercat să revizuiască valoarea termenilor *analiză* şi *sinteză* pentru a le reda valoarea lor justă. Tendinţele analitice şi sintetice trebuie privite din perspectivă istorică, ştiut fiind faptul că în cadrul sistemului verbal indoeuropean conjugarea latină dobândise caracteristici puternic diferenţiate. Latina pretindea stabilirea unor

BDD-A32032 © 2018 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 12:49:43 UTC)

relații de tip temporal, ceea ce a făcut ca aspectul, cu multiplele sale implicații subiective față de un sistem bazat pe calitatea acțiunii, să lase loc unor opoziții mai simple: prezent / non prezent. De această dualitate se ocupă Manuel Alvar si Bernard Pottier (Alvar, Pottier 1983:151-210) arătând că trecutul avea relevanță pentru că era o experiență care se dovedise, pe când viitorul cerea un maxim de abstracție, capacitatea de a presupune ceea ce părea a nu fi existat. Aşadar, prezentul sau trecutul s-ar fi menținut ca forme virtuale, iar viitorul s-ar fi simțit ca o necesitate de a actualiza ceea ce se dorea sau se credea a fi existat într-un timp necunoscut; numai aşa se poate explica faptul că în unele limbi, de exemplu în catalană, trecutul să se exprime la fel ca în altele, cum ar fi retoromana. În latină, ideea temporală se fundamenta pe două sisteme foarte importante: cel al prezentului şi cel al trecutului, idee concomitentă cu alta, aspectuală: acțiune neterminată (*infectum*) şi acțiune terminată (*perfectum*). Limbile romanice au reținut multe aspecte din indoeuropeană; astfel, în latina târzie a reapărut ideea aspectului, ideea acțiunii trecute şi terminate, dar cu rezultate în momentul vorbirii. Astfel, forma *habeo* + participiu perfect a ajuns să exprime o acțiune perfectivă (*he escrito*), deşi sintagma *habeo scriptum = tengo escrito*. Dar *habeo scriptum* şi *scripsi* ajung să aibă semnificații apropiate. Pentru a le menține independența, *scripsi* s-a păstrat cu valoarea sa absolută de trecut, iar *habeo scriptum* s-a nuanțat ca un trecut perfect, cu rezultate asupra prezentului, obținându-se, astfel, toate formele compuse, *habeo + participiu* reuşind să se impună, situație clar evidențiată la autorii clasici (Lucot 1940: 247-249).

Realizându-se, aşadar, o conjugare mult mai complexă decât cea latină, dar mai puțin coerentă, s-a ajuns la generalizarea perifrazei prin substituirea formelor analitice. Tobler, cu un secol în urmă, a arătat cele trei posibilități, în conjugare, ale latinei populare: evoluție fonetică asupra modalităților romanice, construcții analogice şi formațiuni independente (Tobler 1875: 20), noua structură a sistemului verbal romanic conducând la afirmația lui Nebrija că cea mai mare dificultate a gramaticii spaniole, dar şi a altor limbi, mai ales a celei greceşti şi a celei latine, rămâne conjugarea verbului, trecerea lui prin toate modurile, timpurile, numerele şi persoanele.

BDD-A32032 © 2018 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 12:49:43 UTC)

Tendințele analitice și sintetice converg; pierzându-se o bună parte a conjugării latine, la fel ca în flexiunea nominală, a fost necesar să se recurgă la perifraze, care să substituie elementele pe cale de dispariție. Limba a tins să le refacă, și cele două tendințe subzistă și azi (*soy amado* = sunt iubit și *amaré* = voi iubi). Limba spaniolă a resimțit necesitatea substituirii elementelor nefolositoare. Astfel, diateza pasivă s-a substituit prin construcția participiului pasiv + *esse* sau prin altele active sau impersonale; de asemenea, timpurile perfecte au fost substituite prin combinații cu *habeo*, iar viitorul indicativului – printr-o serie de sintagme. Infinitivul trecut și cele două supine au dispărut în timp, fără a mai fi înlocuite.

Verbele deponente, așa cum se știe, sunt verbe cu înțeles mediu sau activ, dar ale căror desinențe sunt cele ale diatezei pasive. Sunt cunoscuți autorii care au transformat în active verbele deponente, limba folosită de ei apropiindu-se de cea a poporului, ca în cazul lui Plaut sau Petronius.

În limba spaniolă verbele deponente au dispărut ori s-au încorporat primei sau celei de-a treia conjugări, de acord cu cea care ar fi fost forma activă a infinitivului. „Deponenții" au dispărut, ca în cazul lui *contionor* sau *gratulor*, ori s-au încorporat, ca în cazul *cavillor, consolor, interpretor* etc., care au trecut în *cavilar, consolar, interpretar*, în timp ce *sequor* devenea *sequir*.

Ceea ce caracterizează verbul este posesia unor morfeme extinse, capabile nu doar pentru o sintagmă (lexema + morfema intensa), ci și pentru o legătură sau o propoziție. Astfel sunt specific verbale morfemele mod – temporal, care caracterizează propoziții întregi, iar în cazul *consecutio temporum* chiar și mai multe, și cele de persoană, care caracterizează propoziția întreagă. Așadar, dacă lipsesc morfemele extinse, verbul nu mai funcționează ca atare, ci este în întregime identic substantivului. Este situația infinitivului care, dacă se nominalizează, cere gen masculin și poate avea alternanța de număr: sg. „el hablar", pl. „los hablares".

O discuție separată, din perspectivă istorică, trebuie făcută în legătură cu acel *r* al infinitivului. În lucrarea *Diálogo de la lengua*, Marcio se întreba cum este corect: *dezirlo, hacerlo*, în maniera lui Valdés, sau *dezillo* și *hazello*, după alții. Acest *r* este păstrat de autor,

BDD-A32032 © 2018 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 12:49:43 UTC)

cum spune el, „pentru a se bucura mai mult”. Dar *r* fusese asimilat mult mai înainte, încă la curtea Împăratului, în *Sonetos, Canciones* etc. Se scria *querello, hazello, havello, dezillo, sufrillo, considerallo*. În antologia lui José Francisco Pastor (Pastor 1929) se poate observa că schimbul cu *–rl* este predominant la scriitorul Malón de Chaide, pe când la scriitorul Ambrosio de Morales există alternanța *rl – ll*, această formă predominant plină, cu asimilare şi conservare, ce va ajunge până la Luis Cabrera de Córdoba, istoricul lui Felipe II, care scrie *asoldallas* şi *saberlo*. În aceeaşi perioadă însă, la sfârşitul secolului al XVI-lea şi începutul secolului al XVII-lea, au fost scriitori (Antonio de Torquemada, Francisco de Medina din Sevilla, Cristóbal de Fonseca din Toledo, Correas) care au continuat să prefere *ll*. De exemplu, Correas scrie în *La tabla de Kebes* (1630) *tenello* (p.106*), desestimallas* (p.109). Astăzi sunt puține situațiile cu acest *ll* în apusul peninsular sau în Murcia, în Andalucia găsindu-se doar în punctele de sud ale Cordobei şi în alte părți de pe lângă Jaén, iar din Canare şi, se pare, şi din spaniola din America, a dispărut. În Evul Mediu, schimbarea –rl > ll a avut loc în Aleixandre, în Berceo şi în Arcipreste de Hita: *astragallos, tragallos, dexallo* etc. A. Alonso şi R. Lida (Alonso, Lida 1945: 338) abordează metateza, adică modificarea fonetică produsă prin schimbarea locului sunetelor sau al silabelor dintr-un cuvânt, inclusiv aspirația, asimilarea şi pierderea lui *r*, astfel încât se poate arăta siguranța pronunției palatale a grupului asimilat, demonstrându-se aceasta prin rime ca *vocealla, - falla, - agalla, - batalla*. Rezultatele sunt de natură fonetică şi afectează, de regulă, dialectele.

Ralph Penny, în *Gramática histórica del español* (Penny 1993: 213), observă că „asimilarea sporadică medievală între *r* final al infinitivului şi *l* al pronumelui enclitic (perder + lo > perdello) a fost foarte frecventă în vorbirea elegantă din secolele XVI – XVII, dar nu a mai fost întrebuințată după această perioadă. De altfel, infinitivul a suferit schimbări foarte puține, vocala infinitivului în *–ar* şi *–er* menținându-se în timpul evoluției.

Paradigmele verbale, prin evoluția fonetică a sunetelor latine, au suferit schimbări în consonantele rădăcinii, acționând, mai ales, asupra verbelor care exprimă începutul unei acțiuni – verbe incoative. În toate

BDD-A32032 © 2018 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 12:49:43 UTC)

limbile romanice, incoativele şi-au păstrat vitalitatea. Şi în spaniolă au fost destule verbe ce s-au format cu sufixul *–ecer*: *meçer* sau *mesçer* (<*miscere*) care s-a conjugat *mezca* sau *mesca*, de la Fuero Juzgo până la Hermosilla, în secolul al XVIII-lea, şi care continuă să se folosească aşa în Mexic, Argentina, Chile, Costa Rica, Santo Domingo. În ceea ce priveşte iudeo-spaniola, în Monastir „verbele incoative urmează conjugarea regulată: *aburriser, aburresu, cuniser, cunescu, miriser, miresu, uvidiser, uvidesu*". (Luria 1930: 173-174).

Nu au avut nici o importanţă pentru evoluţia romanică verbele latine cu sufixare nazală, pentru că problema nu este de natură morfologică, ci fonetică, paradigma verbală restructurându-se pornind de la un fapt fonetic limitat.

Antonio de Nebrija (Nebrija 1989: 270) împarte conjugările verbului în trei: prima, al cărei infinitiv prezent se termină în *ar (amar, enseñar)*, cea de-a doua cu terminaţia în *er (leer, correr)* şi cea de-a treia, cu terminaţia în *ir (oir, vivir)*. Menţionând formarea infinitivului din forma persoanei întâi singular a indicativului prezent, exemplifică şi trecutul infinitivului (*aver amado, ave leido, aver oido*), iar viitorul infinitivului „semnifică speranţă sau deliberare a prezentului acelui infinitiv (*espero amar, pienso leer*).

Infinitivul pierde ca formă *l-*, dar această pierdere nu se generalizează, căci şi azi durează în munţii din Leon şi Riagoza. Dispare în unele dialecte: andaluz, aragones înalt, iar în altele se asimilează la începutul encliticului pronumelui personal *l-, s-: vedallo, marchase*.

Conjugarea *–are*, din cele patru conjugări latine, era cea mai bogată şi continuă să fie în romanică, după cum remarcă R. Menéndez Pidal în *Manual de gramática histórica española*. (Menéndez Pidal 1989). Limba spaniolă rămâne izolată, cu câteva excepţii (cazuri comune romanice, precum *torre-re – turrar* „a prăji", *minuere – menguar* „a descreşte", „a scădea", *fidere – fiar* „a garanta, a încredinţa"), pentru că nu s-a îmbogăţit cu verbe ale altor conjugări latine. În această conjugare au intrat verbe de origine germanică (*trotten – trotar* „a merge la trap") şi tot în *–are* s-au format şi continuă să se formeze noi verbe, astfel că aceasta este o conjugare prolifică prin definiţie.

BDD-A32032 © 2018 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 12:49:43 UTC)

Conjugările *–ēre* şi *ere* – au însă un alt statut. Deja în latină se observă o încetineală, o şovăire la unele verbe: *olere, fulgere, stridere* şi unii romanişti pun în discuţie această trecere la *sapére, cadére, caére, potére*. Dar latina vulgară din Spania, cu excepţia Cataluniei, verifică fuziunea celor două conjugări. Conjugarea în discuţie nu a adoptat verbe de la celelalte; chiar a pierdut unele, care au trecut în număr mic la conjugarea *–are* şi în număr mare la conjugarea *–ire*. Deşi considerată productivă în perioada primitivă a limbii, astăzi şi-a pierdut această caracteristică.

Conjugarea *–ire*, în schimb, este a doua după conjugarea *–are*, ca bogăţie. Autorii latini s-au ocupat de anumite confuzii, oferind exemple: *fugire* în loc de *fugĕre*, *cupire* în loc de *cupĕre*, *parire* în loc de *parĕre*, *moriri* în loc de *mori*, ceea ce romanicii spun *huir* „a fugi”, *parir* „a naşte”, *morir* „a muri”. În limba spaniolă se spune *sacudir* „a scutura” în loc de *succŭtio*, *recibir* „a primi” în loc de *recipĕre*, *reír* „a râde” în loc de *rideo* etc. Această conjugare poartă iot, şi, fără asemănarea *l*-ului în hiat, care sună în latina vulgară ca iot, trec alte verbe ale conjugării *–ire*, ca, de exemplu *suferre*, care în latina vulgară devenea *sufferio, sufferire*, în catalană devine *sufrir* „a suferi”; de asemena *dicĕre* în *decir* „a spune”, *petĕre* în *pedir* „a cere”. R. Menéndez Pidal aduce în discuţie şi alte exemple pentru această conjugare, concluzând că îmbogăţirea a avut loc în perioada veche a limbii spaniole iar azi nu se mai îmbogăţeşte cu alte verbe pentru că, la verbele din exprimarea cultă, literară, se transformă conjugarea *–ere* în *–ir*.

Tomas A. Lathrop, abordând aceeaşi problematică a conjugărilor arată că „majoritatea infinitivelor din latina vulgară au trecut în spaniolă cu puţine modificări”. (Lathrop 1984: 157). Astfel infinitivele în *–are* au trecut fără probleme din latina vulgară în spaniolă:

clamare > *llamar* „a chema”
coll(o)care > *colgar* „a agăţa”
fab(u)lare > *hablar* „a vorbi”
lavare > *lavar* „a spăla”
lucrare > *lograr* „a obţine”
mutare > *mudar* „a muta”
nom(i)nare > *nombrar* „a numi”

BDD-A32032 © 2018 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 12:49:43 UTC)

Verbele în *–ar* sunt cele mai numeroase în spaniolă. Chiar şi verbele noi, introduse nu de mult în limba spaniolă, toate sunt verbe în *–ar*, fie că sunt derivate din adjective sau din substantive, fie că sunt creații noi: *fotografiar* „a fotografia", *mejorar* „a îmbunătății", *telefonear* „a telefona".

La fel de simplu au trecut şi infinitivele în *–ere* din latina vulgară în limba spaniolă. Exemplele alese sunt din conjugarea a II-a (-ēre) din latina clasică, din conjugarea a III-a (*fácĕre, pónĕre, sápĕre, véndĕre*), câteva incoative din latina vulgară care derivă din infinitive clasice care nu sunt incoative (*carēre, parēre*) şi infinitivul din latina vulgară *pótere*, care l-a înlocuit pe cel regulat şi clasic *posse*:

bibére (LC[1] *bibĕre) > beber* „a bea"
comedére (LC cumédĕre) > comer „a mânca"
facére (LC fácĕre) > hacer „a face"
legére (LC légĕre) > leer „a citi"
ponére (LC pónĕre) > poner „a pune"
sapére (LC sápĕre) > saber „a şti"
vidére > ver „a vedea"

Éssere este infinitivul din latina vulgară care l-a înlocuit pe latinescul clasic *esse*. Acesta nu a trecut în limba spaniolă; spaniolul *ser* este derivat din latinescul clasic *sectēre* „sentarse" (a se aşeza).

Trebuie să menționăm faptul că în limba spaniolă au rămas două resturi ale infinitivelor în *–ĕre* din latina clasică. *Fácere* şi *dícĕre* au o evoluție dublă. Pe de-o parte au schimbat conjugarea şi au dat naştere în spaniola veche verbelor *fazer* şi *dizer*. Pe de altă parte, şi-au menținut accentul din latina clasică şi au evoluat astfel:

fácere > fac're > faire > fer
fá(ce)re > fare > sp. veche far > dialectal har
dícere > díc're > dire > dir

Din aceste infinitive derivă timpurile viitorului şi ale condiționalului în spaniolă: *har – é* (voi face); *dir – ía* (aş spune). Trebuie adăugat faptul că posibilele evoluții au făcut, în continuare, obiectul unor numeroase discuții. Se poate vorbi, la un moment dat, de grupuri de tip *fac're* sau *dic're*, care au produs iotacizarea consoanei *c*.

[1] Pentru Latina clasică folosim sigla LC.

BDD-A32032 © 2018 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 12:49:43 UTC)

Infinitivele în *–ire* din latina vulgară au trecut şi ele intacte în limba spaniolă. În această categorie intră infinitivele din latina vulgară, provenite din conjugarea a III-a în *ĭ* din latina clasică, infinitivele care derivă din conjugarea a II-a din latina clasică, precum şi *sequire*, care era deponent în latina clasică, aşa cum reiese din exemplele următoare:

audire > *oír* „a auzi”
dormire > *dormir* „a dormi”
fugire (LC fúgĕre) > *huir* „a fugi”
lucire (LC lucēre) > *lucir* „a luci”
partire > *partir* „a pleca”
recipíre (LC recipĕre) > *recibir* „a primi”
ridire (LC ridēre) > *reír* „a râde”
sentire > *sentir* „a simți”
sequire (LC séqui) > *seguir* „a urma”
servire > *servir* „a servi”
venire > *venir* „a veni”

Acestora li s-au adăugat alte infinitive de conjugarea a III-a din latina clasică, Thomas A. Lathrop (Lathrop 1984: 159) menționându-le cu specificația că motivele includerii lor în această categorie sunt neclare:

LC cĭngĕre > *sp. ceñir* „a strânge”
LC rĭngĕre > *sp. reñir* „a certa”
LC spárgĕre > *sp. esparcir* „a împrăştia”

Infinitivele în *–ĕre* care aveau vocala *i* în rădăcină au trecut şi ele la grupul de verbe în *–ir* în limba spaniolă, câteodată cu disimilare vocalică:

LC dícĕre > *LV*[2] *dicire* > *sp. decir* „a spune”
LC frigĕre > *LV frigire* > *sp. freír* „a frige”
LC scribĕre > *sp. escribir* „a scrie”
LC vivĕre > *sp. vivir* „a trăi”

Latinescul clasic *pétĕre* prezintă o situație interesantă; avea două timpuri de perfect, unul aparținând verbelor conjugării în *–ire (petivi)* şi altul aparținând verbelor conjugării în *–ĕre (pétui)*. Aceasta,

[2] Pentru latina vulgară folosim sigla LV.

BDD-A32032 © 2018 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 12:49:43 UTC)

probabil, datorită perfectului în *–ire*, căci restul formelor corespund verbelor din această conjugare, iar în limba spaniolă el are infinitivul *pedir* „a cere”.

La sfârşitul secolului trecut, în deceniul al nouălea, Vicente Salvá precizează că a lăsat „să se înțeleagă că nici una din cele patru terminații ale modului infinitiv [...] nu au timp, persoană şi număr. Încep să le dea o semnificație de timp verbele auxiliare puse la infinitiv, după cum se vede la *haber amado, haber de amar, estando amado, habiendo amado, habiendo de amar*. Dar vor apărea foarte clar timpul, persoana şi numărul în momentul în care spunem *hube amado, eres amante, estáis amando* etc, cazuri în care verbul determinant fixează semnificația vagă a infinitivului.” (Salvá 1988: 401).

Dar, pentru că infinitivul are o dublă valoare, el poate funcționa şi ca substantiv, şi ca verb. Îi este caracteristică limbii spaniole uşurința cu care „substantivizează” infinitivele. Se diferențiază de limba franceză prin faptul că, în ciuda acestei substantivizări, infinitivele în limba spaniolă nu-şi pierd în întregime caracterul verbal şi pot fi însoțite chiar de adverbe. M. Criado de Val (Criado de Val 1952) aduce în discuție, pe această temă, exemple interesante nu doar din limbile spaniolă şi franceză, dar şi din limba engleză. Cu valoare de verb, infinitivul este însoțit de articolul masculin singular *el*: *el vivir enteramente solo* „a trăi total singur”.

Considerat verb, infinitivul nu este atât de folosit în limba spaniolă pe cât este în franceză, unde înlocuieşte foarte des celelalte forme verbale ale indicativului şi ale conjunctivului. De exemplu:

„Le ruego que *venga*.” (conjunctiv prezent), în franceză „Je lui demande de *venir*.” (infinitiv). În limba engleză transformarea infinitivului în substantiv este foarte uşoară şi nu necesită schimbări morfologice. Se poate traduce prin multe forme spaniole la indicativ şi conjunctiv. De exemplu:

În engleză: „We expect them *to arrive* tomorrow.” (infinitiv)

În spaniolă: „Esperamos que *lleguen* mañana.” (conjunctiv prezent)

Formă modală nepersonală, infinitivul, denumit şi „derivat verbal”, formă nominală sau verboid, este separat, alături de gerunziu

BDD-A32032 © 2018 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 12:49:43 UTC)

şi participiu, de celelalte forme ale verbului de către unii gramaticieni, care îl consideră subclasă specială a substantivului. Infinitivul reprezintă centrul sau parte a unei fraze, presupunând şi atrăgând complemente specifice verbului, ceea ce „justifică faptul că el nu se poate separa de celelalte forme verbale”. (Alcina, Blecua 1994: 740).

Se poate conchide că o dificultate, nu doar a limbii spaniole, rămâne conjugarea verbului la toate modurile, timpurile, numerele şi persoanele. Limba spaniolă a resimțit necesitatea substituirii elementelor nefolositoare, motiv pentru care s-au făcut referiri la substituirea diatezei pasive, a timpurilor perfecte sau a viitorului indicativ, la dispariția infinitivului trecut şi a celor două supine, a verbelor deponente; rămâne caracteristic verbului posesia unor morfeme extinse, recurgerea la perifraze, ceea ce îi dă infinitivului spaniol valoare nominală. Dacă s-a stăruit asupra evoluției acelui *„r”* al infinitivului, din perspectivă istorică, nu s-a făcut doar pentru a ilustra o problemă de natură fonetică în paradigma verbală, ci şi pentru a da o imagine diacronică conjugărilor verbului din limba spaniolă, posibilele evoluții ale acestora suscitând, de-a lungul timpului, numeroase discuții.

Referințe bibliografice

Alcina Franch, Juan şi Blecua, J. M. 1994: *Gramática española*, ediția a 9-a, Barcelona, Editura Ariel.

Alonso, A. şi Lida, R. 1945: *Geografía fonética de –l y –r implosivas en español*, RFE, VII.

Alvar, Manuel şi Pottier, Bernard 1983: *Morfología histórica del español*, Madrid, Editura Gredos.

Bally,Charles1944: *Linguistique générale et linguistique française*, Berna.

Criado de Val, Manuel 1952: *Síntesis de morfología española*, Madrid.

Lathrop, A. Thomas 1984: *Curso de gramática histórica española*, con colaboración de Juan Gutierrez Cuadrado, Barcelona, Editura Ariel.

Lucot, R. 1940: *Remarque sur l’emploi de “habeo” avec le participe en “to*”, Mel.Ernout.

Luria,A. 1930: *Study of the Monastir Dialect*, New York.

Menéndez Pidal, R. 1989: *Manual de gramática histórica española*, vigésima edición, Madrid, Editura Espasa-Calpe.

BDD-A32032 © 2018 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 12:49:43 UTC)

Nebrija,A. de 1989: *Gramática de la lengua castellana*, Estudio y edición Antonio Quilis, Editura Centro de Estudios Ramón Areces.
Pastor,J. F. 1929: *Las apologías de la lengua castellana en el siglo de oro*, Madrid, Compañía iberoamericana de publicaciones.
Penny, Ralph 1993: *Gramática histórica del español*, Barcelona, Editura Ariel.
Roca Pons, José 1973: *Introducción a la gramática*, Barcelona, Editura Teide.
Salvá,Vicente 1988: *Gramática de la lengua castellana según ahora se habla*, I, Madrid, Editura Arco Libros.
Tobler 1875: *Darstellung der lateinischen Konjugation und ihrer romanichen Gestaltung*, Zürich.
Valdés,Juan de 1953: *Diálogo de la lengua*, Madrid, Editura Espasa-Calpe.

THE INFINITIVE IN SPANISH: HISTORICAL REVIEW

Abstract

Keywords: *conjugation, infinitive, nominal value, historical perspective, phonetic modification*

The greatest difficulty in Spanish Grammar, but also in other languages, remains the conjugation of the verb, its transition through all modes, tenses, numbers and persons. Losing much of the Latin conjugation, as in the nominal flexion, the Spanish language felt the necessity of replacing the useless elements: substitution of the passive voice, of the perfect tenses or the future indicative, the disappearance of the past infinitive and the two supine, of the deponent; it remains characteristic for the verb the possession of some extended morphemes, the use of periphrases, which offers nominal value to the Spanish infinitive. The focus will be on the evolution of the “r” consonant of the infinitive, from historical perspective, not only to illustrate a phonetical problem in the verbal paradigm, but also to offer a diachronic image to the conjugation of the Spanish verb, the possible evolutions of those stirring up numerous discussion throughout the years.

BDD-A32032 © 2018 Editura Mirton; Editura Amphora
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.34 (2026-11-13 12:49:43 UTC)